

BOSNA IN ČRNA GORA

BOSNA & ČRNA GORA. Ne, ni to kakšna nova država, za katero še ne veste in še ni na zemljevidu. Želim vam v naslednjem tekstu opisati, kako smo se štirje škorpijoni, Rado, Srečko, Matjaž in Anita, odpravili skozi Bosno v Črno goro.

Torej, v četrtek zjutraj ob 7.30 uri smo štartali na malem mejnem prehodu Slovenska vas in naš prvi cilj je bil skozi hrvaško proti Prijedoru.

Tam smo želeli pozdraviti stare znance, saj že dve leti zapored hodimo na njihova srečanja. Ampak, sredi neke hrvaške pustinje je Radotu, ne boste verjeli- zmanjkalo bencina. Dober, a? Srečko in Matjaž sta se prevozila kar nekaj kilometrov, da sta našla pumpo in v kanistru pripeljala nujno potreben bencin. V Prijedor smo seveda prišli z zamudo, a srečanje s kolegi je bilo še toliko bolj prisrčno, ker so nas že zaskrbljeni čakali. Tam smo si privoščili malo pijačke in hrane v lokalni Leskovački roštilj- zelo dobri uštipci (zelo poceni) in se kmalu napotili naprej. Pot nas je vodila proti Jajcu- lepa pokrajina ob reki Vrbas, a žal zelo »založena s smetmi«. Potem pa, kakšnih 30 km pred Jajcem kar naenkrat Matjaža ni bilo več za nami. Kar malce zaskrbljeni se vrnemo nazaj in ga najdemo za cesto s predrto gumo. Poiskati je bilo potrebno vulkanizerja, ki je »dal« Matjaževi gumi injekcijo t, da smo lahko normalno nadaljevali pot.

Seveda nismo pozabili poslikati, verjetno za časa »naše lepe, bivše jüge«, največkrat videno sliko »jajc«!.

Pa dalje.....skozi Bugojno, kjer smo jedli dobro lepinjo s čevapčiči (ubogi Srečko, naj vam zaupam, da tega ne mara..ha, ha).Na bosansko zemljo je počasi legel mrak, ko še nismo bili niti v Mostarju. Mi pa smo imeli pobožno željo, da bi do večera videli morje... a želja se je vse bolj oddaljevala, saj smo šele okoli devete ure zvečer prispeli v Mostar. Cesta se vije nad mestom in kar presenečeni smo bili, kako veliko mesto je to! Ustavimo se na bencinski pumpi - aja, ne smem pozabiti povedati, da je od tistega pripetljaja zjutraj Rado potem »stal« skoraj na vsaki pumpi. (ampak da veste, pumpe so v Bosni z razliko Hrvaške skoraj za »vsakim vogalom«!!) torej, tam nekako ugotovimo, da ne gremo naprej, ampak si poiščemo prenočišče. Prijazni uslužbenki na pumpi nam povesta za en motel. Ko pa smo se tja pripeljali, smo opazili, da v bližini nekdo oddaja sobe. Pripelje se gospod v jaguarju in nas vpraša, če nam je 50 EUR preveč za prenočišče za vse štiri, poleg tega nam je pripravljen predstaviti še nočno življenje Mostarja. Seveda vzamemo, se malo uredimo in gospod že čaka, da nas zapelje s svojim jaguarjem. Ker jaz nisem šla zraven, ti, dragi bralec predlagam, da se pozanimaš pri ostalih, kako je bilo! Menda je bilo nepozabno.

2. dan: zjutraj nas je pogostil še s kavo in sokom, ter nam zaupal, po kateri poti naj gremo za Črno goro. To je pot, ki je še ni nikjer zarisane na zemljevidu. Sicer malo sketpični, vendar...saj smo vendar željni avantur, smo se potem res podali po tej poti.. in verjemite, ni nam bilo žal....čudovita trasa za motoriste. Edino, večje mesto na poti je bilo Trebinje. Potem pa pridemo na mejni prehod in že v naslednjem trenutku smo se lahko prepričali, da nekaj je na tem, kar govorijo razne šale o Črnogorcih!! Bili so trije avtomobili pred nami, pa smo čakali skoraj eno uro, da je uspel carinik opraviti s tako težkim delom, kot je popolni ogled potnega lista...no, ja, pa gremo dalje, po spet zanimivi, a z malo slabšim asfaltom položeni cesti.

Ovinkov koliko hočeš, pa še kakšna žival se znajde na cesti (saj poznate osle kajne?) potem pa, čudoviti panoramski pogled na morje...ju,hu, hu, končno! Pod nami se je raztezal Hercegnovi mi pa smo hiteli do zelenega cilja, to je Budva.

Joj, skoraj sem vam pozabila povedati, da smo mi že doma rezervirali sobe pri Bogdanu, v kraju »Rose«, kjer naj bi bilo fino izhodišče, odkoder bomo potem delali ture.. aha, naj nadaljujem, pripeljali smo se do trajekta v Tivatu, s katerim greš čez, da prej prideš do izhodišča.

No, potem pa mi gremo iskati ta »Rose«, a bolj ko smo se peljali, višje smo šli v hribe, in morja kar ni bilo več videti. Peljemo se in peljemo in vse bolj nam postaja jasno, da tukaj nekaj ne štima. Po kakšnih 20 km pa vendar spet zagledamo morje, a niti sledu od tega, da bili kaj blizu Budve. Kje pa, »Rose « je čisto mali zaselek, z nekaj hišami, čisto ob morju. Lepo, a za nas popolnoma neprimerno. Obrat motorjev in nazaj po isti cesti proti Tivatu. Sproti gledamo, kje bi našli kakšno prenočišče. Pa se kar za cesto ustavimo in to

ravno pred neko hišo, kjer nas neki mlajši moški prijazno ogovori. Pove, da jadra skupaj z našim Vasilijem Žbogarjem in mimogrede še, da njegov oče oddaja apartma. Cena- za cel apartma, za dva dni 50 EUR. Sploh nismo pomišljali. Aha, mimogrede, Bogdan je postavil ceno 50 EUR za sobo za eno noč!

Torej, hiša, kjer smo se namestili je čisto pri morju in fantje so seveda takoj oddrveli proti morju in še malo igrali vaterpolo!! (samo za ženske- bil je lep pogled !).

Pa spet na motorje in v Budvo.

Budva je čudovito, staro, obmorsko mesto. Policije pa tudi veliko in kmalu nas eden ustavi, ter pove, da v sam center ne moremo z motorji. Ko pa vidi, da smo Slovenci, nam je dovolil z motorje čisto do obale in celo predlagal dobro gostilno.

Ko smo videli cene (najcenejša je bila morska solata, cena 15 EUR), smo vstali in šli drugam. Še opozorilo za tiste, ki ne veste, v Črni gori so plačilno sredstvo Euri.

Jedli smo piščanca, pili pivo in za vse plačali 15 EUR!!

Skratka, Budva je kraj, kjer se prepletajo visoke cene z nizkimi in zato pazite, kam boste sedli, ko boste šli jest.

Ker pa sem bila edina ženska, ki jo je vendarle potrebno malo razvajati in ker sem želela vsaj probati tako znani črnogorski pršut in sir, so ga šli fantje kupiti v trgovino in dogovorili smo se, da si naredimo pojedino, ko pridemo nazaj v apartma.

Sledilo je še raziskovanje lokalov po Budvi in pokušina različnih pivov (poznate: Zlatorog, Union, Nektar, Bavarija, Nikšičko.....uh, kar nekaj jih je bilo).

A pršut nas je žulil in odločimo se, da gremo proti apartmaju, nakar ugotovimo, da nimamo kruha!

Sredi noči se vozimo, iščemo pekarno in ko jo končno najdemo, smo bili že tako »utrujeni, da potem doma nismo nič jedli, ampak šli kar spat.

Smo imeli pa zato toliko bolj dober zajtrk.

3. dan. zjutraj smo namreč jedli poleg pršuta in sira, še grozdje, pili (ne boste verjeli- sok) in kavo, ter uživali v čudovitem jutru s pogledom na Lovčen, ki se je bohotal direktno pred nami. In sledila je vožnja na Lovčen, ogled mouzoleja.....

Popoldan pa je bil naš cilj ogled Svetega Štefana! Težko verjameš, da ni minilo še toliko let, ko je preprost državljan takratne Jugoslavije samo »sanjal«, da bi ga kdaj videl!

Sedaj pa je odprto in vsakemu na ogled.

A vse plačaš- najprej parkirninno, potem še ogled Štefana. Pa »cenkati« se tudi da, saj smo namesto 5 EUR po motorju plačali 10 za vse in namesto 5 EUR po osebi za Štefana, plačali 10 za vse....privoščili smo si še pijačo, mimogrede, nič ni bila dražja kot kjerkoli drugje- vedno smo približno plačali za rundo okoli 10 EUR. Sledila je vožnja do Sutomora, to je mali obmorski kraj malo pred Uljinom, ker smo izvedeli, da imajo tam moto srečanje. Z eno besedo- prva liga!!!

Ko smo se pripeljali tja in ko so videli, da smo Slovenci, so nas častili kot »Bogove«.

Zastonj pasulj, pijača – veeliko pijače! Srečko in Matjaž sta navezala stike z motoristi iz cele Srbije; iz Smederevga, Subotice, Doboja... Večer je hitro minil in tudi noč se je že prevešala v mlado jutro, ko se je šlo nazaj v apartma.

4.dan –vstajanje ob 6 uri zjutrajin nazaj proti Sloveniji. Razen tega, da smo v Neumu pili najdražjo kavo- 15 EUR, se nam kaj posebnega na poti domov ni naredilo. Šli smo skozi Dubrovnik, mimo Neuma, na Knin, Plitvice, proti domu.

Spet bogatejši za 1700 km, razen Srečkota, ki jih je imel 100 več, zaradi znanih pripetljajev, smo si v Slovenski vasi okoli 20 ure zvečer nazdravili, ker smo srečno prispeli domov.

Pa še to- tokrat je bilo nebo na naši strani in nam podarilo štiri neskončno lepe, sončne dneve in tople, zvezdne noči.

Šamo za vas,
Škorpionka Anita.